

Sygn. akt: I C 642/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Data 6 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kościerzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Bork - Aponowicz

Protokolant: stażysta Aneta Volmar

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2018 r. w Kościerzynie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A.

przeciwko (...)

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego(...)w W. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 2157,91 zł (dwa tysiące sto pięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2786,17 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa.

Sygn. akt I C 642/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 lipca 2016 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego w Gdyni VI Wydział Gospodarczy powód (...) SA z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od (...)w W. kwoty 2157,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 r. i od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że dnia 1 kwietnia 2015 roku w K. miała miejsce kolizja drogowa spowodowana przez A. D. (1) kierującą samochodem marki F., w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu marki O. (...). Poszkodowanego, w dniu zdarzenia łączyła umowa z powodem dobrowolnego ubezpieczenia AC, w ramach której, wypłacono poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 2.157,91 złotych.

Ze względu na to, iż pojazd sprawy posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, powód wezwał pozwanego do zrefundowania wypłaconego odszkodowania w oparciu o art. 828 kc.

W odpowiedzi pozwany odmówił refundacyjny wypłaconego odszkodowania twierdząc, iż w przedmiotowej sprawie nie można przypisać odpowiedzialności za spowodowanie szkody kierująca pojazdem marki F..

(pozew k. 2-4)

Nakazem zapłaty z dnia 11 sierpnia 2016 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie VI GNc 3578/16 Referendarz Sądu Rejonowego w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 72).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu przyznał, iż zostało zgłoszone roszczenie regresowe w związku ze zdarzeniem z 1 kwietnia 2015 r., w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki O. (...). Powód wskazał, iż domaga się zwrotu wypłaconego poszkodowanej odszkodowania z uwagi na fakt, iż sprawca szkody objęty był w momencie zdarzenia ochroną ubezpieczeniową przez pozwanego w ramach umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC. W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany powziął uzasadnione wątpliwości co do przebiegu przedmiotowego zdarzenia. Ze zgromadzonego materiału wynika, że to kierująca pojazdem marki O. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności przy włączaniu się do ruchu, naruszyła przepisy ruchu drogowego i przyczyniała się do powstałej szkody.

Ponadto zakwestionował przedstawioną przez powoda kalkulację naprawy pojazdu marki O. (...).

(sprzeciw k. 74-75)

Postanowieniem z dnia 19 września 2016 roku Sad Rejonowy w Gdyni stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 85-87).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 1 kwietnia 2015 roku o godz. 17.20 na parkingu dyskontu (...) przy ulicy (...) w K., kierująca samochodem F. (...) o nr rej. (...) A. D. (1) swoim tylnym lewym narożnikiem uderzyła w tylną część prawego boku cofającego samochodu O. (...) o nr rej (...), którym kierowała B. N. (1). W wyniku zdarzenia samochód O. uległ uszkodzeniu. Na miejscu zdarzenia sprawczyni spisała odrębne oświadczenie, w którym wskazała, że prowadząc pojazd marki F. podczas cofania na parking uderzyła w pojazd O. (...). Oświadczenie sama również podpisała. Natomiast w oświadczeniu z dnia 20 kwietnia 2015 roku wskazała, iż to kierująca samochodem F. nie zachowała ostrożności podczas cofania i uderzyła w pojazd kierowany przez nią.

B. N. (1) w dniu zdarzenia łączyła z powodem umowa ubezpieczenia Autocasco. W związku ze zgłoszoną szkodą powód wypłacił jej odszkodowanie w kwocie 2.157,91 złotych ustalone na podstawie kalkulacji, sporządzonej w systemie E..

Pojazd, którym kierowała A. D. (1) posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Dnia 14 kwietnia 2015 roku powód wezwał pozwanego do zrefundowania wypłaconego poszkodowanej odszkodowania. Jednakże pozwana odmówiła refundacji, twierdząc, iż nie można przypisać A. D. (1) odpowiedzialności za spowodowanie szkody.

Na skutek przedmiotowego zdarzenia w pojeździe należącym do B. N. (1) zakres uszkodzeń oraz sposób ich naprawy, tj. ekonomiczny i celowy koszt przywrócenia stanu samochodu do stanu sprzed szkody, odpowiada kwocie 4709,80 złotych.

Właścicielka pojazdu sprzedała tę wierzycelność firmie (...) w dniu 30 sierpnia 2016 roku. Następnie w dniu 31 sierpnia 2016 roku (...)sprzedało wierzycelność powodowi T. B..

(dowody: - o świadczenie dotyczące okoliczności zdarzenia drogowego

z 1 . 04.2015 r. k. 5-7,

- polisa k. 8-10,

- druk zgłoszenia szkody k. 11-15,
- decyzja k. 16,
- lista wypłaty odszkodowania k. 17,
- kosztorys k. 18-20,
- analiza kosztów naprawy k. 21-24,
- umowa zlecenia k. 25-27,
- umowa przelewu wierzytelności k. 28-29,
- protokół szkody k. 30-31,
- zawiadomienie z 14.04.2015 r. k. 32-33,
- wezwanie do zapłaty k. 34,
- wezwanie przedprocesowe k. 38,
- kopia dowodu rejestracyjnego k. 39-40,
- kopia dowodu osobistego k. 41,
- dokumentacja fotograficzna k. 42-46,
- kopia dowodu osobistego k. 47
- kopia dowodu, prawa jazdy i dowodu rejestracyjnego k. 48,
- dokumentacja fotograficzna k. 50-55,
- zeznania świadka A. D. (1) k. 114-115,
- zeznania świadka B. N. (1) k. 115,
- opinia biegłego z zakresu naprawy i eksploatacji pojazdów

silnikowych i ich wyceny i rekonstrukcji wypadków drogowych J. Z. k. 146-170a

- akta szkody 901/15/33/20).

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów złożonych przez strony, w tym akt szkody, opinii sądowej sporządzonych na potrzeby zawisłej sprawy i zeznań świadków A. D. (1) i B. N. (1).

Ustalając więc okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia zawisłej sprawy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny i zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. Z.. Sporządzona przez biegłego opinia z dnia 20 marca 2018 r. zawiera stwierdzenia poparte rzeczową, logiczną i spójną argumentacją. Biegły wskazuje przesłanki swego rozumowania, a podstawę jego wnioskowania stanowią przede wszystkim posiadane przez niego wiadomości specjalne, które w oparciu o akta sprawy doprowadziły do konkluzji, iż w wyniku przedmiotowego zdarzenia kierująca pojazdem F. (...) uderzyła w stojący samochód O. (...), którym kierowała B. N. (1), w wyniku czego samochód O. (...) uległ uszkodzeniu.

Dokonana przez biegłego analiza kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu marki O. (...) wyliczonych przez ubezpieczyciela-powoda i dokumentacji fotograficznej doprowadziła do konkluzji, iż wartość celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów przywrócenia samochodu stanu sprzed szkody to kwota 4709,08 złotych.

W świetle sporządzonej opinii, mając na uwadze zgodność opinii z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego w zakresie wiadomości specjalnych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania, Sąd uznał, iż stworzyła i sprawcą kolizji była kierująca samochodem F. (...), która rozpoczęła cofanie, gdy kierująca O. (...) włączyła się do ruchu, a cofając nie zachowała szczególnej ostrożności, przez co nie dostrzegła cofającego O. i uderzyła w ten samochód.

Pozwany zakwestionował opinię i wniósł o sporządzenie opinii uzupełniającej, celem szerszego przeanalizowania przebiegu zdarzenia. Zdaniem Sądu opinia biegłego nie zawiera niejasności, a pozwany polemizuje jedynie z jego ustaleniami. Ponadto materiał dowodowy w sprawie, na którym biegły mógł oprzeć swoje ustalenia, jest bardzo skromny i został w całości, wnikliwie, przeanalizowany przez biegłego. Uzupełnienie opinii niczego więc nowego nie mogło wnieść do sprawy. Dlatego też Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków.

Mając na uwadze zgodność opinii z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego w zakresie wiadomości specjalnych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków, przedstawienie szczegółowych kalkulacji i wyliczeń, oraz wnikliwie odniesienie się do wszystkich aspektów przebiegu kolizji i usunięcia powstałych uszkodzeń, Sąd uznał, iż opinia biegłego jest w pełni wiarygodnym i miarodajnym materiałem dowodowym.

Nadto dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia zawisłej sprawy Sąd dopuścił dowód z przesłuchania świadków: B. N. (1) i A. D. (1).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka B. N. (1), która szczegółowo opisała okoliczności związane z kolizją z dnia 1 kwietnia 2015 r. i zakres uszkodzeń w jej pojeździe marki O. (...). Nadto tego samego dnia zgłosiła swojemu ubezpieczycielowi szkodę AC.

Znajduje to odzwierciedlenie w sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegłego.

Mając na uwadze, że Sąd podzielił prezentowane przez biegłego stanowisko dotyczące przebiegu zdarzenia jak i uszkodzeń pojazdu, zeznania B. N. (1) zostały przez Sąd ocenione jako spójne i konsekwentne, znajdujące odzwierciedlenie w materiale dowodowym zgromadzonym na tę okoliczność. Co również częściowo znajduje odzwierciedlenie w zeznaniach świadka A. D. (1) odnośnie zaistnienia samego zdarzenia. Jednocześnie Sąd odmówił zeznaniom A. D. (1) przymiotu wiarygodności odnośnie jego przebiegu kolizji. Ponadto świadek, bezpośrednio po zdarzeniu wskazała, iż do kolizji doszło z jej winy, czemu wyraz dała osobiście sporządzając i podpisując oświadczenie o przebiegu zdarzenia, wskazując na siebie jako sprawcę zdarzenia.

Zdaniem Sądu jej twierdzenia nie znajdują oparcia w zgromadzonych na tę okoliczność, a powołanych wyżej, dowodach a w szczególności oświadczeniu z dnia 1 kwietnia 2015 r.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny, stwierdzić należy, iż kwestia sporna między stroną powodową i pozwaną sprowadza się do odmiennej oceny, czy do zdarzenia doszło z winy B. N. (2), czy też wyłączną winę za zdarzenie z dnia 1 kwietnia 2015 r. ponosiła A. D. (1), kierująca pojazdem F. (...), i co za tym idzie, czy zachodzą przesłanki do żądania od pozwanego spełnienia świadczenia przez zapłatę na rzecz powoda kwoty, odpowiadającej wysokości wypłaconego przez powoda odszkodowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Wskazać należy, że materiał dowodowy zgromadzony w zawieszłej sprawie pozwala stwierdzić, że A. D. (1) prowadząc pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) doprowadziła do kolizji drogowej w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu O. (...). Pojazd F. (...) posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

W związku ze zgłoszoną szkodą przez B. N. (2) powód wypłacił jej odszkodowanie w kwocie 2.157,91 złotych w ramach zawartej umowy dobrowolnego ubezpieczenia Autocasco. Tym samym po stronie powoda powstało roszczenie o zwrot wypłaconego odszkodowania albowiem A. D. (1) kierująca pojazdem F. (...), który posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej, była sprawcą szkody powstałej na skutek kolizji z dnia 1 kwietnia 2015 r.

W myśl przepisu art. 436 §1 kc w zw. z art. 435 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch środka komunikacji. Przepis ten reguluje więc odpowiedzialność posiadacza pojazdu na zasadzie ryzyka, przy czym odpowiedzialność na podstawie powołanego przepisu może być wyłączona, tylko jeśli szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej, wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą posiadacz pojazdu nie ponosi odpowiedzialności. Tylko te przyczyny wymienione powyżej stanowią podstawę zwolnienia z odpowiedzialności.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodziła żadna z przyczyn wyłączających odpowiedzialność posiadacza pojazdu za spowodowaną szkodę.

Zgodnie z art. 828 § 1 k.c., jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę, przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela.

Artykuł 828 k.c. zawiera regulację regresu ubezpieczeniowego, jako jednej z postaci wstąpienia w prawa zaspokojonego wierzyciela, o których mowa w art. 518 § 1 pkt. 4 k.c., przy czym przejście roszczenia na ubezpieczyciela następuje z mocy prawa. Stosownie do uregulowań zawartych w art. 828 § 1 k.c. ubezpieczyciel nabywa to samo roszczenie, które przysługiwało ubezpieczonemu przez sam fakt zapłaty odszkodowania. Z tym samym momentem traci je ubezpieczający, a ubezpieczyciel nabywa wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty w rozumieniu art. 518 k.c. (H. Ciepla, T. Żyżnowski, Głosa do wyroku Sądu Wojewódzkiego w Siedlcach z dnia 25 lutego 1993 r., I Cr 68/93, OSP 1994, z. 2, poz. 30). Przejście roszczeń, o którym mowa w art. 828 § 1 k.c., ma miejsce wtedy, gdy strony nie umówiły się inaczej. Przejście to następuje z dniem zapłaty przez ubezpieczyciela odszkodowania z tytułu ubezpieczenia majątkowego z mocy prawa, do wysokości zapłaconego odszkodowania. Treść art. 828 § 1 k.c. nie stwarza domniemania, że suma odszkodowania wypłaconego przez zakład ubezpieczeń odpowiada zakresowi odpowiedzialności osoby, która wyrządziła szkodę. Roszczenie ubezpieczyciela oparte na art. 828 § 1 k.c. podlega ogólnym zasadom w zakresie rozkładu ciężaru dowodu w procesie (wyrok SN z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 300/09, LEX nr 677779).

W ocenie Sądu, nie zachodzą okoliczności, które przemawiałyby za uwzględnieniem stanowiska pozwanego.

Uprawnienie powoda do dochodzenia należności z tytułu kolizji z dnia 1 kwietnia 2015 roku nie było przez strony kwestionowane - wynikało ono również ze złożonej do pozwu umowy przelewu wierzytelności z dnia 8 kwietnia 2015 r. Zatem zgodnie z art. 509 kc powód był uprawniony do dochodzenia wszelkich roszczeń związanych z powyższym zdarzeniem drogowym.

Powód dochodził pozwem kwoty 2157,91 złotych i nie rozszerzył powództwa.

Wobec powyższych stwierdzeń, a także mając na uwadze, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), Sąd ocenił, iż roszczenie powoda o zapłatę kwoty 2157,91 złotych z tytułu wypłaconego odszkodowania B. N. (2) w związku z uszkodzeniem pojazdu O. (...) w dniu 1 kwietnia 2015 roku jest uzasadnione, zachodzą bowiem przesłanki do jego uwzględnienia.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 828 § 1 Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku, zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2157,91 złotych, stanowiącą różnicę między świadczeniem należnym powodowi.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie 481§ 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc. Ponieważ termin spełnienia świadczenia z tytułu regresu ubezpieczeniowego nie jest oznaczony, świadczenie to powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Wezwanie do zapłaty z dnia 11 maja 2015 r. doręczono pozwanemu w dniu 25 maja 2015 r. Zasadnym było zatem zasądzenie odsetek ustawowych po upływie 14 dni od tej daty. Ponieważ jednak strona powodowa domagała się w pozwie zasądzenia tych odsetek dopiero od dnia 26 czerwca 2016 r., sąd nie mógł w tym zakresie wyjść ponad żądanie i orzekł zgodnie z nim.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził ustawowe odsetki od dnia 26 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie przepis art. 108 §1 kpc nakazuje Sądowi rozstrzygać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Zgodnie z treścią art. 98 kc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu zalicza się m.in. poniesione przez stronę koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu.

W niniejszej sprawie powód poniósł koszt opłaty sądowej w wysokości 108 złotych. Był też reprezentowana przez fachowego pełnomocnika – radcę prawnego, dla którego stawka minimalnego wynagrodzenia w myśl § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, przy wartości przedmiotu sporu powyżej 1.500 zł do 5.000 zł, wynosi 1.200 złotych, poniosła też koszt opłaty administracyjnej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Ponadto na poczet sporządzenia opinii biegłego pozwany uiścił zaliczkę w kwocie 1.500 złotych. Koszt opinii wyniósł 1.461,17 złotych.

Mając więc na uwadze powyższe, Sąd na mocy art. 108 §1 kpc w zw. z art. 98 kpc orzekł, jak w punkcie II wyroku zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.786,17 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Ewa Bork – Aponowicz